

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2019. július 28.
(vasárnap)**

Horváth Géza

ÚJ NEMZEDÉK – MEGÚJULÓ KEGYELEM

Énekek: 98,1; 690; 638,4; 438,6; 200

Lekció: Zsolt 100

Alapige: 1Krón 6,32-33

Imádkozzunk!

Hálaadással és dicséretmondással vagyunk Előtted, és vagyunk a közösségben együtt, mennyei Édesatyánk. Köszönjük, hogy ide hívtál bennünket neved imádására és magasztalására, és valóban teremts csendet körülöttünk, de leginkább bennünk! Annyi minden körülvett és körülvesz bennünket egy-egy napon, néhány órában vagy percben is, olyan sok minden foglalkoztat, bánt bennünket, elkészerít vagy éppen öröme és hála ad okot. Engedd, hogy most valóban elcsendesedve Előtted tudjuk várni és tudjuk kérni azt, hogy szólj hozzánk, szólíts meg bennünket, és legyen üzeneted számunkra!

Köszönjük, hogy úgy énekelhettünk Rólad, hogy nagy csodákat cselekedtél karodnak nagy erejével, de magasztalunk Téged, hogy mi nemcsak a teremtés csodájából ismerhetünk meg Téged, hanem tudjuk, hogy az üdvösséget ismertted meg velünk, egyszülött Fiad, Jézus Krisztus által. Köszönjük, hogy Őt küldted engesztelő áldozatul a mi bűneinkért, és köszönjük, hogy most úrvacsorai közösségben is majd együtt lehetünk az istentisztelet keretében, amikor megvalljuk, hogy abba vetjük a mi bizalmunkat, hogy vétkeink meg vannak bocsátva, bűneink el vannak fedezve. Abba vetjük valóban a mi bizalmunkat, hogy megszerezte Jézus Krisztus az engesztelést, megbékéltetett minket Veled. Köszönjük, hogy ennek a békességnek a javai, az áldásai, ennek a kapcsolatnak az öröme vehet körül bennünket a mi életünkben.

Kérünk Téged, hogy szentelj most meg bennünket, szakíts el minden hiábavalóságtól, e gonosz világtól, hogy az igének lehessünk hallgatói, befogadói és cselekvői! Jézus Krisztusért kérünk, hallgass meg bennünket kegyelmedből!

Ámen.

Igehirdetés

Isten igéjét hallgassuk meg a mai napra kijelölt ószövetségi igéből; a Krónikák 1. könyve 6. fejezetének a 32-33. verseit olvasom: *„És amíg Salamon felépíté az Úr házát Jeruzsálemben, addig a gyülekezet sátora előtt szolgáltak énekléssel, és állottak szolgálatban, kiki az ő rendje szerint. Ezek pedig akik szolgáltak, és az ő fiaik: a Kéhátiták fiai közül, Hémán főéneklő, Jóel fia, ki Sámuel fia.”*

Kedves testvéreim, ezen a mai alkalmon csak a 33. versről szeretnék beszélni, annak is a második feléről, ahol a következő igét olvassuk: *„Hémán főéneklő, Jóel fia, aki Sámuel fia.”*

Két héttel ezelőtt még a Bírak könyvét olvastuk, de tudván, hogy ma én állok a szószéken, megnéztem, hogy két hét múlva mi lesz az ige a Bibliaolvasó Kalauz szerint. Amikor belenéztem a Krónikák 1. könyvének a 6. fejezetébe, amelyet nyugodtan nevezhetünk egy nemzetségtáblázatnak is. Sokszor úgy vagyunk, amikor kinyitjuk a Bibliát és egy nemzetségtáblázattal találkozunk, hogy nem lehetne átugrani? Nem lehetne valami evangéliumi szakaszra menni vagy egy ószövetségi történetre, amely egyszerűbb, világosabb? Hát ugyan mi üzenete lehet egy nemzetségtáblázatnak?

Aztán, ahogy elcsendesedtem, mert ezért jó, ha a Bibliát nemcsak elolvassuk, hanem el is csendesedünk felette, akkor mégis elkezdett nekem beszélni ez a fél vers. Az kezdett el nekem beszélni, hogy *„Hémán a főénekes, aki Jóel fia, aki Sámuel fia”*. Aztán a nemzetségtáblázat visszamegy egészen Léviig, hiszen Hémán, aki Sámuel unokája volt, kéhábita volt, vagyis Kéhát leszármazottja, aki pedig Lévi egyik fia volt. Amikor visszamegy ez a sor egészen Léviig, akkor ebben a nemzetségtáblázatban meg lehet azt látni, amivel ma is nagyon sokan foglalkoznak, akik felállítják a családfát vagy kutatják az ősoket. A Biblia megmutatja nekünk, hogy mit érdemes keresnünk! Tulajdonképpen nem csak azt, hogy kik voltak a mi őseink, hanem azt is, hogy *mit tettek az Úrért!* Egyetlen dolog van, hogy az Úr szolgálatában hogyan álltak. Én is, amikor visszamentem oda, ahol a dédnagyapámék hirdették az igét, és elkértem a presbiteri jegyzőkönyveket, akkor csak arra voltam kíváncsi, hogy milyen lelkeséget tükröz. Hogyan szolgált valaki az Úrnak, mit tett az Úr ügyében?

Elmondja ez a nemzetségtáblázat is, hogy ki kinek a fia, meg hogy miért jelentkezhettek, hiszen a Lévi fiai voltak az Úr szolgálatára rendelve, és különösen a kéhábiták, akik mellett ott voltak még Lévi másik két fiának is a leszármazottai. Ezek benne voltak az éneklés szolgálatában. Őket állítja oda Dávid a szent sátor elé, mert Isten munkájában nem önként jelentkezőkre, nem önkéntesekre van szükség. Isten munkájában a lelki vezető kijelöli, odaállítja azokat, akik odaállíthatók a szolgálatra. Így Dávid odaállítja ezt a kedves Hémánt a szent sátor bejárata elé, amíg fel nem épül a templom, és ő lesz a főénekes, aki énekkel dicséri és magasztalja az Urat.

Mi ebben az érdekes, hogy *„Hémán, aki Jóel fia, aki Sámuel fia”*? Az, hogy tulajdonképpen Sámuel után kimarad egy nemzedék, mert tudjuk a Bibliából, hogy Sámuel fiai, Jóel és Abijah, nem az ő útján jártak. A Biblia három súlyos

dolgot állapít meg róluk. Az egyik az, hogy a maguk hasznát keresték. A másik az, hogy elferdítették az igazságot, és a harmadik az, hogy megvesztegethetőek voltak. Tulajdonképpen ez a három szinte ugyanaz, mert azt jelenti, hogy nem az Urat szolgálták, hanem saját magukat. Nem azt keresték, ami Isten dicsőségére való, hanem a saját maguk előrehaladását, gyarapodását, gazdagodását segítették elő.

Kimaradt tehát egy nemzedék, és tulajdonképpen az a csoda itt, hogy jön a következő nemzedék: Hémán, aki főénekes az Úr sátra előtt. Egy újabb nemzedékben az Isten kegyelme megújul, kiárad, és Isten elhívja, szolgálatba állítja Hémánt, és főénekes lesz. Sámuel milyen szomorú lehetett, amikor látta, hogy fiai nem az Úr útján járnak! Ezt még a nép is látta, hiszen a Sámuel 1. könyve 8. fejezetében, amikor királyt választanak, ezzel mennek oda Sámuelhez: te megöregedtél, és fiaid nem a te utadon járnak! A nagyobb baj az volt, hogy nem az Úr útján jártak! A nép ennyit látott: a fiaid nem a te utadon járnak, ezért adj nekünk királyt! Itt kezdődik el a királyválasztás; itt kezdődik el Izraelnek egy nagyon sötét, lelkileg nagyon mély korszaka, amikor Saul fog uralkodni Izraelen. Ez ebből fakadt többek között, hogy Sámuel fiai, akiket egyébként Sámuel bírónak tett Beérsebában, nem az Urat szolgálták.

Ez az ige azért ragyogott fel nekem, mert ebben van mindannyiunk számára – azoknak is, akiknek gyermekeik, unokáik vannak vagy lesznek, és azoknak is, akiknek valaki van a környezetében, családjában, akit szeretne, hogyha hitre jutna, hogyha az Urat követné – egy nagy bizonyosság, egy nagy vigasztalás, egy nagy előremutatás! A szolgálatom alatt sokakkal találkoztam, akik komoly hívők voltak, és Sámuelhez hasonlóan, a gyermekek nem a szülők hitét követték, és nem az Úr útján jártak. Sokan közülük megkérdezték tőlem: Tiszteletes úr, mit rontottunk el? Ez az alapvető kérdés, hogyha a gyermekek nem követik a hitet, nem azt az utat járják, amit kegyelemből mi járhatunk. Akkor talán adódik ez a kérdés: mit csináltunk rosszul? Mit tettünk vagy nem tettünk? Lehet, hogy valaki magát fogja vádolni, és ebben az önvádban felemésztetik a lelkiert, megerőtlenedik a hit is, és ott a nagy bizonytalanság, hogy akkor biztos rosszul csináltunk valamit!

A mai igéből lássuk meg, hogy Sámuel megtehetett mindent, de Jóel nem lett hívő! (Ez nem az a Jóel, akinek prófétai írása van az Ószövetségben.) Jóel nem lett hívő, nem tett semmit, az ő gyermeke, Hémán meg szolgált az Úrnak, és főénekes volt a sátor bejáratánál. Isten igéje is azt mondja a Péter apostol 1. levelében: „Áldott az Isten... aki nagy irgalmából újonnan szült minket élő reménységre Jézus Krisztusnak a halálból való feltámadása által, romolhatatlan, szeplőtelen és hervadhatatlan örökségre, amely a mennyben van fenntartva számotokra.” De ugyanezt mondja Pál is, mert az apostolok soha nem tanítottak kétféleképpen, az Efézusbeliekhez írt levél 2. fejezetében, amikor ezt mondja: „kegyelemből van üdvösségetek hit által, és ez nem tőletek van, Isten ajándéka ez, hogy senki ne kérkedjék.” Nagyon érdekes, amikor Isten igéje felhívja a figyelmünket Isten nemzedékről nemzedékre meg-megújuló kegyelmére! Ezért olvastam a 100. Zsoltárt, hogy „nemzedékről nemzedékre meg-megújul, nagy

a te kegyelmed”, vagy a „te hűséged”, és mi sem tehetünk mást, mint Istennek meg-megújuló, egy-egy nemzedékben felragyogó kegyelmét magasztalni és áldani; Neki adni a dicsőséget és Neki hálásnak lenni!

Sziksza Bényi bácsit sokszor idézem; az idősebbek még személyesen is találkozhattak vele, mint ahogy én is. Ő úgy tanított annak idején, hogy „gyermekünk felől ígéretünk van, de bizonyosságunk nincs!” Ez nagyon sokszor eszembe jut. Sőt, Kálvin azt mondja: „gyermekünk felől jó reménységgel vagyunk, míg annak – tudniillik, hogy a hit útján járnak –, ellenkezőjét nem látjuk.” Tehát, amikor nyilvánvaló lesz, hogy nem a te utadon járnak, nem az Úr útján járnak. Viszont gyermekünk felől jó reménységgel vagyunk, mert azt mondja az ige: „Mert néktek lett az ígéret és a ti gyermekeiteknek... valakiket csak elhív magának az Úr, a mi Istenünk.”

Hadd húzzam alá azt, hogy „valakiket csak elhív magának az Úr, a mi Istenünk”, vagyis Isten nemzedékről nemzedékre meg-megújuló kegyelme azt jelenti, hogy Isten elhív magának újból és újból embereket új életre, szolgálatra, odaszánásra, hűségre, hitre, és ezért Övé a dicsőség! Valljuk meg őszintén, ha valaki azt mondja, hogy „mit csináltam rosszul, mert gyermekem vagy gyermekeim közül valaki nem az Úr útján jár”, akkor azok a szülők, akiknek a gyermekei meg hitben vannak, az Úr útján járnak, és ezért nagyon hálás a szívük és a szívünk, akkor mi meg azt mondhatjuk, hogy mi meg mit csináltunk jól? Akkor elkezdünk tanácsokat adni, hogy hogyan kell ezt csinálni? Ugye, hogy nem így van testvérek? Ugye, hogy senki, akinek a gyermeke vagy gyermekei hitben járnak, és új szívük van, azok soha nem dicsekednek, vagy soha nem mondják azt, hogy „igen, ez azon múlt, hogy én mit tettem jól!” Hanem mi van Isten ígéretében? „Valakiket csak elhív magának az Úr, a mi Istenünk. Áldott az Isten, aki újjá szült minket élő reménységre.”

Csak Isten Szentlelke szülhet újjá, ezt nem lehet neveléssel elérni! Új szív és új természet nem kapható másképpen és máshogyan, csak a János evangéliuma 3. fejezetében található ige szerint, mikor az Úr Jézus azt mondja: „Szükség néktek újonnan születetnek.” Nikodémus sem tudta magába szívni a törvény ismeretével; az Ószövetség szeretetével nem tudta magának elintézni, hogy új élete legyen, csak „ha zúg az Úrnak Lelke, mennyből alájövé”, csak amikor kiárad a Lélek! Azt mondja Ezékiel abban a csodálatos prófétai látásban: „Uram, te tudod, megélednek-e ezek a csontok!” És nem az van, hogy „ha hűségesen prófétálsz, akkor igen!” „Uram, te tudod”, és Ezékiel felsóhajt: „a négy szelek felől jöjj élő Lélek, és lehelj életet e holtakba!”

Még hadd térjek vissza Bényi bácsi tanítására! Amikor a Bethánia Egylet feloszlott, akkor feltették neki a kérdést: Nem kellene külön válnunk? Nem kellene egy külön egyházat, külön felekezetet alapítanunk? Erre ő nagyon jó és nagyon-nagyon mély, prófétikus látással azt nyilatkozta: nem, mert figyeljétek meg a történelemben a kisebb evangéliumi közösségeket! Mivel a gyermekek felől csak ígéretünk van, és bizonyosságunk nincs, ezért a kis evangéliumi közösségek el fognak fogyni; ha nagyobb létszámúak, akkor meg népegyházzá lesznek, mert a gyerekek már nem biztos, hogy követni fogják a szülőket! És valóban így lett!

Látjuk azok életében, akik megéltek száz vagy százhusz évet ilyen kisebb evangéliumi egyházként, felekezetként, hogy valóban így van, azért, mert azt mondja Isten igéje: van egy nemzedék, amely úgy jár, mint Jóel, és lesz egy nemzedék, amely úgy szolgál és úgy énekel, mint Hémán.

Van egy nemzedék, amelynek nem mindegy, hogy kik voltak az ősei! Nem mindegy, mert amikor kékhatíták olvasták azt, hogy „Lévi fiai”, akkor eszükbe kellett, hogy jusson: igen, mi onnan származunk! Voltak olyan őseink, akik szembeszálltak a bálványimádással! Emlékeztek rá, mikor Mózes azt mondja, hogy „aki az Úré, ide hozzám”, és a léviták, Lévi fiai jönnek oda! Igen, a mi őseink... Ahogy az úrvacsorai liturgiában is megemlítjük, hogy „így éltek vele hitvalló őseink, a reformátorok”, az ébredések emberei. Felemelték a kenyeret és itták a poharat, és Krisztus váltságát, engesztelését és elégtételét látták benne.

Jók ezek a nemzetségtáblázatok, mert arról beszélnek, hogy olyan Istenünk van, akinek hatalma van, aki teremt, aki alkot, és aki újjá szül, aki újjá teremt! Aki azt mondja: új teremtés; „ímé, én újat cselekszem, most kezd kibontakozni, majd meglátjátok!” Aki beleszól egy-egy nemzedék életébe, akár, ha olyan nevelést kapnak, mint Sámuel, akár, ha olyan nevelést kapnak, mint Jóeltől kapott Hémán, akitől nem kapott semmilyen lelkit, és mégis van egy nemzedék, amelynek az életébe beleszól az Úr. Mondhatjuk és vallhatjuk, hogy megújító kegyelme végtelen, mert a hit valóban Isten ajándéka. Hogyha hívó szülőknek hívó gyermekeik vannak, nem azért lettek azok, mert ők így tanították őket, hanem azért, mert az Úr könyörült rajtuk. Az Úr megkönyörült rajtuk is, hívó szülőkön, hogy ne kelljen emiatt keseregnünk, és megkönyörült rajtuk is, hogy higgyenek és üdvözüljenek.

Mégsem mondhatja senki azt, hogy „akkor nekünk semmi dolgunk nincsen”, mert vannak, akik így gondolkodnak: akkor nekünk nincs is dolgunk, mert majd Isten kegyelme előhossa, ha akarja! Én magam is találkoztam Svájcban egy ilyen lelkésszel, aki azt mondta: fiam, én nem csinálok semmit, mert Isten azt tesz, amit akar, és majd Ő elvégzi! Ott aztán nem volt gyerekmunka, se ifjúsági munka, csak megtartotta az istentiszteletet! Ő egy gonosz és rest szolga volt!

Isten igéje azt mondja, hogy a szülők négy dologgal tartoznak a gyermekek felé, és ezt a négy dolgot is helyezze a szívünkre az Úr!

Az első mindenképpen az, amit a reformátorok is így képviseltek: a szülők hintsenek jó magot, mert ha nem, hint a Sátán konkolyt! Hintsenek jó magot, vagyis képviseljék az igét! Említettem már, hogy Mária Dorottya főhercegnő a Budai várban imádkozott a 19. század közepén a lelki ébredésért. Azt kérte, hogy a gyermekei tányérjába egy-egy igét írathasson, hogy amikor a gyermekei belenéznek a tányérba, akkor mindig az igével szembesüljenek. A zsidó családoknak el volt rendelve, hogy amikor leülnek az asztalhoz, akkor miről beszéljenek. Nem arról, hogy mi volt a napköziben vagy mit adtak ebédre az iskolában, hanem Isten nagyságos dolgairól. El kellett elmondaniuk: a mi Istenünk hogyan munkálkodott egy-egy nemzedék életében, egy-egy ősünk, egy-egy családtagunk életében! Hogyan hozott át bennünket hatalmas kézzel és ki-

nyújtott karral! Hogyan szabadított meg bennünket a mi Istenünk! És boldog volt az az édesapa, aki ehhez hozzá tudta tenni a saját maga személyes bizonyítgatását: engem is így szabadított meg! Ezért vagyok az édesanyáddal már jobb viszonyban; ezért nem veszekszünk már annyit! Szervusz, jó éjszakát! Sőt, az ige azt is elmondja: ha a te fiaid megkérdezik... mert fognak kérdezni, mik ezek a rendelkezések, akkor mondd el nekik! Vagyis, ezzel Isten azt mondja, hogy ezek az apák, ezek a családfők ne csak beszéljenek az Isten nagyságos dolgairól, hanem hallgassák az Urat! Azt mondja: ezeket mondd el nekik! Különben honnan tudnák, hogy mit kell elmondani nekik? Közben figyeljenek az élő Úrra, hintsenek jó magot!

Aztán a második: imádkozzanak a gyermekeikért! Ez is kötelessége egy szülőnek. Szent kötelessége, hogy imádkozzon, de nemcsak azért, hogy sikerüljön a nyelvvizsga, meg vegyék fel őket az egyetemre, hanem azért, hogy Isten könnyörüljön rajtuk!

A harmadik, amit Isten ígéje mond az Ószövetségben különösen: hogy fenýítsék őket! Ma erről nem beszélünk, mert nem szabad beszélni. A liberális világban és pedagógiában ma ilyen nincs, de a Bibliából megtudhatjuk, hogy milyen hasznos! Persze, Istentől rendelt módon és Istentől megszabott keretek között fenýítsék őket!

Végül a negyedik: mutassanak jó példát! A gyermekeink ne azt lássák az életünkben, hogy az apám és az anyám képmutató, mert másképp cselekszik, mint ahogy gondolkodik, mint ahogy az ígét olvassa! Nem jelenik meg az életében az, ahogyan járni kellene. Mutassunk, és mutassanak jó példát, abban a csodában, hogy ha kimarad egy nemzedék... Láthattam sokakat, akiknek a szülei az ötvenes évek lelki ébredéséből jöttek, és lehet, hogy kimaradt egy nemzedék valóban, de a következő, vagy az azutáni nemzedékben újból kiáradt a kegyelem! Volt olyan kedves, hívő testvérünk, akinek a dédunokája lelkipásztor lett. Lehet, hogy kimaradt egy nemzedék, de Isten a következő nemzedékben újból megújította az Ő kegyelmét és az Ő áldását!

Testvérek, nehogy emésszen bennünket az, hogy mit csináltunk rosszul! Legfeljebb az, hogy nem hintettünk jó magot; nem imádkoztunk kitartóan! Legyünk kitartóak az imádkozásban! Lehet, hogy nem mutattunk jó példát; ezért lehet bennünk bűnbánat. Akiknek pedig a gyermekeik hitben vannak, ha megkérdeznék, mit csináltunk jól, akkor én arra azt válaszolnám: „Semmit”. Uram, megvallom bűnbánattal: az, hogy a gyermekeim hitben lehetnek, az sem nem az én érdemem, sem nem az én munkám, legfőképpen nem az én dicsőségem, hanem a Tiéd, mert Te váltottad meg őket; Te kerested meg őket; Te hívtad őket! A miénk legfeljebb orcánk pirulása. Igen, egy bűnös édesapát láttak, egy bűnös szolgát láttak. Egy eleső, de Isten kegyelméből újból felkelő, újból megújuló és az Úrba kapaszkodó szülőt láthattak legfeljebb, de a maga idejében Te könnyörültél rajtuk, és úgy, ahogy Isten ígéje mondja, hogy „az Úr mindent jól cselekedett”, mi is csak áldhatjuk az Úr nevét, hogy mindent jól cselekedett!

Hémán, az énekes, ott állt a sátor bejáratánál. Milyen nagy csoda és milyen nagy kegyelem, hogy te, testvérem, imádkozhatsz egy következő nemzedé-

kért! Egy olyan nemzedékért, amelyet lehet, hogy nem is fogsz látni, amelyek lehet, hogy a te hazameneteled után jönnek majd! Utódok, akikben felragyog a kegyelem. Utódok, akik újból felveszik a stafétabotot, akik újból beállnak a szolgálatba. Ezért ne csüggedjete! Nekünk azt kell végezni, amit Isten ránk bízott! Nekünk abban kell hűségesnek lenni! Nekünk abban kell megállni! Nekünk azt kell elvégezni, amit Isten ránk bízott, és bízni abban a kegyelemben, amelyik bármikor kiáradhat!

Még gyermekként szembesültem vele, és itt sokan ismerték az én kedves lelkipásztoromat, ahol felnőttem, hiszen országos hírvé evangélista volt – ha lehet így mondani, a Bethániának az egyik titkára –, hogy amikor mentem a parókiára, akkor többször előfordult, hogy úgy találtam őket, hogy a hálószobájukban lévő asztal fölött sírtak. Persze, nem tudtam akkor még gyermekként, hogy nemcsak sírtak, hanem imádkoztak! Én csak azt láttam, hogy ott sírnak, mert gyermekeik nem azt az utat járták akkor még, amit ők jártak. Egyszer a lelkészünk azt is mondta: azon gondolkodik, hogy leteszi a szolgálatot emiatt.

Hiszen az Újszövetségben meg van írva, hogy akik szolgálatban vannak, elhívást kapnak, a gyülekezet nézze meg, hogy a gyermekeik milyenek! Pál apostol Timóteusnak írt levelében olvassuk a presbiterekre vonatkozóan: akiknek a gyermekei ilyenek, meg olyanok. Tehát, meg kellett nézni, hogy milyen a család. És ez a családfőre, a mi lelkipásztorunkra úgy ránehezedett, hogy azt gondolta, neki ezért le kellene tenni a szolgálatot. Aztán megélhette, hogy Isten kegyelme, hűsége végtelen, hogy jön a következő nemzedék. Sőt, még a gyermekeik közül is hitre jutottak, vagy talán mindannyian hitre jutottak!

Nem szabad elcsüggedni, testvérek! Bízunk a hatalmas Úrban! Tegyük meg azt, amit ránk bízott! Képviseljük Őt, az Úr nevét, de tudjuk mindig azt, hogy gyermekeink új élete Istennek kegyelme, az Ő ajándéka! Imádkozzunk és könyörögjünk azért, hogy nemzedékről nemzedékre – a 100. Zsoltár szerint –, ha meg-megújul a Te hűséged, Uram, mutasd meg a Te kegyelmedet, hadd örvendezzen szívünk Tebenned egyedül!

Ámen.

Imádkozzunk!

Urunk, valljuk valóban, hogy az új szív ajándék. Köszönjük, hogy Te ajándékoztál meg sokunkat olyan szívvel, amelyik nem kőszív már. Te ajándékoztál meg hittel, élő reménységgel, és ez azért lehetséges, mert Jézus Krisztus feltámadt a halottak közül. Köszönjük Neked, hogy az Ő engesztelése örökre megbékéltetett, és jóindulattal, jóakarattal vagy irántunk. Engedd meg, hogy új szívünk valóban olyan szív legyen, amely csupán Te érted ég, amely a Te hangodat hallja, amely érzékeny a mennyieikre, a lelkiekre, és nem csak a földiekkel törődik.

Köszönjük Neked, hogy imádkozhatunk gyermekeinkért; ha hitben járnak, hálát adva a Te újjászülő kegyelmedért, szolgálatba állító irgalmadért, ha pedig még nincsenek hitben és nem a Te utadon járnak, akkor kérni Téged arra, hogy könyörülj meg rajtuk. Bocsáss meg, hogy gyermekeinkkel vagy unokáink-

kal kapcsolatban, sokszor csak testi jólétért és testi dolgokért, előrehaladásért imádkozunk, és legfőképpen nem azért, hogy cselekedj úgy az életükben, hogy egyszer majd a mennyei hazában ott álljunk üdvbe öltözötten, én és szeretteim, köröttem. Könyörülj meg, Urunk, gyermekeken és unokákon, hogy a Te útjaidon járjanak, Téged szeressenek és Téged kövessenek.

Hálát adunk Neked azért, hogy kérhetünk, hadd tudjunk jó példával elől járni a hűségben, az odaszánásban, az önmagunk és javaink odaszentelésében, a saját magunk nem kímélésében, a Neked való szolgálatban; hadd tudjunk példát mutatni nekik. Köszönjük, hogyha előttünk is voltak példák; a családjainknak voltak olyan tagjai, akik bizonyára értünk is könyörögtek, vagy imádkoztak. Ó, milyen jó látni, Urunk, azok seregét, akik ott vannak a sátor bejáratánál, akik a gyülekezet szolgálatában állnak, és önmagukat nem kímélik, és nem a maguk hasznát keresik, hanem a Te dicsőségedet akarják és próbálják munkálni és ragyogtatni. Könyörülj meg, Urunk, rajtunk ezért; könyörülj meg családjainkon.

Kérünk azokért, akik csendeshéten vannak most. Áraszd ki ott is a Te kegyelmedet, megújító hatalmadat. Könyörgünk mindazokért, akik pihennek, hogy ne csak testi pihenésük legyen, hanem lelki megújulásuk is a pihenésben, a csendességben. Köszönjük azokat, akiket a héten öröm ért, mert felvették őket az egyetemre. Kérünk, hogy ők is hadd adjanak Neked ezért dicsőséget, és ők is hadd legyenek hálásak ezért Neked, hogy tehetségük, tudásuk, előmenetelük, mind Tőled van; minden képességünket Te adtad.

És kérünk Téged, Urunk, hogy hallgasd meg könyörgésünket most, amit csöndben mondunk el Előtted, szívük mélyén. Légy áldott, hogy hallod azokat, és kérünk, hogy legyen meg a Te akaratod.

Ámen.

200. ének

1. Ó, maradj kegyelmeddel Mivelünk, Jézusunk,
Hogy a bűnös világnak Tőriben ne jussunk.
2. Ó, maradj szent igéddel Mivelünk, Megváltónk,
E földi vándorlásban Te légy útmutatónk.
3. Ó, maradj, világosság, Mivelünk fényeddel,
Te vezess a sötétben, Hogy ne tévedjünk el.
4. Ó, maradj áldásoddal Mivelünk, Úr Isten,
Szent kegyelmed áraszd ránk Minden szükséginkben.
5. Ó, maradj oltalmaddal Mivelünk, Hű pajzsunk,
Hogy e világ diadalt Ne vehessen rajtunk.
6. Ó, maradj hűségeddel Mivelünk, szent Isten,
Adj erőt, hogy megálljunk Mindvégig a hitben.